

Hvernig Bretland og Sameinuðu Þjóðirnar Gáfu Eftir fyrir Hryðjuverkum

Stofnun Ísraels sem fullvalda ríkis og innganga þess sem aðildarríki Sameinuðu Þjóðanna árið 1949 markaði tímamót í sögu 20. aldar, knúin áfram af sprengifimu blandi af diplómátíu, landpólitík og ofbeldi. Í hjarta þessa ferlis voru aðgerðir öfgasinnaðra sionistahópa, sérstaklega Irgun og Lehi, en öfgafull ofbeldisverk þeirra – sem nú eru flokkuð sem hryðjuverk samkvæmt nútímaviðmiðum – gegndu lykilhlutverki í að þrýsta á Bretland að gefa upp umboð sitt yfir Palestínu og neyða Sameinuðu Þjóðirnar til að viðurkenna Ísrael. Þessi grein heldur því fram að Bretland og Sameinuðu Þjóðirnar, yfirbugað af þessum ofbeldisfullu herferðum, gáfu í raun undir sionistahryðjuverk, samþykktu ríkishöfðingja Ísraels þrátt fyrir að hlíta aðeins að hluta til skilyrða Sameinuðu Þjóðanna, þar á meðal skiptingarátætlun, réttindum flóttamanna og skyldum um mannréttindi. Greinin skoðar skuldbindingu breska umboðsins til að vernda réttindi Palestínumanna, aðferðir sionistahópa til að binda enda á breskt stjórnarfar, skilyrði fyrir viðurkenningu Sameinuðu Þjóðanna á Ísraeli, og síðari vanefndir og mannréttindabrot sem fylgdu landfræðilegri útrás Ísraels.

Breska Umboðið og Skyldur Þess Gagnvart Palestínumönnum

Breska umboðið yfir Palestínu, sem var formgert af Þjóðabandalaginu árið 1922, var lagalegur rammi sem falið var að stjórna fyrrum osmanska yfirráðasvæðinu á meðan það var undirbúið fyrir sjálfstjórn. Það innlimaði Balfour-yfirlýsinguna frá 1917, sem skuldbatt Bretland til að auðvelda „stofnun þjóðarheimilis fyrir gyðingapjóðina í Palestínu“ á sama tíma og tryggt var að „ekkert mætti gera sem gæti skaðað borgaraleg og trúarleg réttindi núverandi ógöngulegra samfélaga.“ Með íbúa Palestínu um 90% araba (múslima og kristna) og 10% gyðinga snemma á 1920, var verndun réttinda Palestínumanna kjarnaskylda.

Lykilákvæði umboðsins fyrir Palestínumenn fólust í að vernda borgaraleg og trúarleg réttindi þeirra, tryggja að gyðinga innflytjendur skaðuðu ekki stöðu þeirra, tryggja virðingu fyrir trúarstofnunum þeirra, og tryggja frelsi til samvisku, tilbeiðslu og menntunar án mismununar. Bretlandi var skylt að skýra árlega frá til Þjóðabandalagsins, til að tryggja ábyrgð. Hins vegar reyndust tvíþætt markmið umboðsins – að styðja þjóðarheimili gyðinga á sama tíma og vernda réttindi Palestínumanna – ósamræmanleg. Innflytjendur gyðinga fjölguðu úr 60.000 árið 1917 í 600.000 árið 1947, og landakaup ýttu undir ótta araba um brottflutning. Tilraunir Bretlands til að skapa sameiginlega stjórn, eins og löggjafarráð, hrundu vegna boikotts araba og áhyggjur gyðinga um minnihlutastöðu, sem jók spennuna.

Öfgasinnað Ofbeldi Síonista: Herferð Hryðjuverka

Síonistafélög, knúin áfram af markmiði um gyðingaríki, urðu herská í fjórða áratugnum, sérstaklega eftir hvítbókina frá 1939 sem takmarkaði innflytjendur gyðinga við 75.000 yfir fimm ár og ímyndaði sér eitt palestínskt ríki. Irgun, undir stjórn Menachem Begin, og Lehi, þekkt sem Stern-gengið, tileinkuðu sér öfgafullt ofbeldi til að gera breskt stjórnarfar ófært, miðuðu á hernaðar-, borgara- og diplómátísk markmið í verkum sem uppfylla nútíma skilgreiningar á hryðjuverkum. Markmið þeirra var „Stærra Ísrael“ sem næði yfir allt umboðs-Palestínu, þar á meðal Vesturbakkann og Transjordan, og hafnaði málamiðlunum eins og skiptingaráætlun Sameinuðu Þjóðanna.

Lykil Ofbeldisverk

1. Hernaðarmarkmið:

- Í febrúar 1946 eyðilögðu Irgun og Lehi 15 flugvélar og skemdu átta á breskum flugvöllum, veikju hernaðarstjórn.
- Í júlí 1947 rændi Irgun og hóf upp breska liðþjálfafa Clifford Martin og Mervyn Paice í hefnd fyrir aftökur á félögum, sem skelfdi breska almenningsskoðun og undirstrikaði grimmd átakanna.

2. Borgaraleg Innviði:

- Í júní 1946 eyðilögðu Haganah, Irgun og Lehi níu af ellefu brúm sem tengdu Palestínu við nágrannalönd, einangruðu svæðið og trufluðu breska flutninga.
- Í júlí 1946 sprengdi Irgun King David hótelið í Jerúsalem, höfuðstöðvar breskra stjórnvalda, drápu 91 (41 araba, 28 Breta, 17 gyðinga), sem veikti stjórnun verulega.

3. Árásir á Borgara:

- Irgun sprengdi arabíska markaði í Haifa og Jerúsalem, drápu tugi og ýktu samfélagsspennu, skapaði víðtækan ótta.
- Í apríl 1948 myrtu Irgun og Lehi yfir 100 palestínska þorpsbúa, þar á meðal konur og börn, í Deir Yassin, sem kveikti fjöldaflótta Palestínumanna og ýkti flóttamannavandann.

4. Árásir á Bresk Stöðvar Erlendis:

- Í október 1946 sprengdi Irgun breska sendiráðið í Róm með 40 kílóum af TNT, særði tvo og skemmdi bygginguna, en Ze'ev Epstein, félagi Begin, var meðal aðgerðarmanna.
- Í ágúst 1947 sprengdi Irgun ferðatöskusprengjur í bresku höfuðstöðvunum í Hotel Sacher í Vín, olli léttum skemmdum en magnaði áróðursáhrif.

5. Morð á Háttsettum Embættismönnum:

- Í nóvember 1944 myrti Lehi Lord Moyne, breska ráðherrann fyrir Miðausturlönd, í Kaíró, til marks um andstöðu við breska yfirráð.
- Í september 1948 drap Lehi sáttasemjara Sameinuðu Þjóðanna, Folke Bernadotte, í Jerúsalem, andmælandi endurskoðaðri skiptingaráætlun hans sem minnkaði gyðingasvæði og lagði áherslu á endurkomu flóttamanna.

Aðrar Aðferðir

- **Ólögleg Innflytjenda (Aliyah Bet):** Gyðingastofnunin, með stuðningi Irgun og Lehi, skipulagði ólöglega innflytjendur, flutti tugþúsundir gyðingaflóttamenn til Palestínu. Atvikið með SS Exodus í júlí 1947, þar sem Bretland neyddi 4.515 flóttamenn aftur til Evrópu, varð áróðurslegur sigur, sem skemmdi orðspor Bretlands.
- **Áróðursherferð:** Síonistahópar lýstu breskri stefnu sem andgyðinglegri, nýttu samúð með Helfararnar, sérstaklega í Bandaríkjunum, til að setja pressu á bresk-bandarísk tengsl.
- **Fjármögnun:** Sameinaða gyðingaáfrýjun safnaði 150 milljónum dala árið 1947, helmingurinn til Palestínu, fjármögnuðu mótspyrnuviðleitni.

Þessar aðgerðir sköpuðu óstjórnanlegt umhverfi, með efnahagslegum skaða sem metinn var á 2 milljónir punda og hundruð breskra fórnarlamba, yfirbuguðu stríðspreytt Bretland.

Breskur Eftirgjöf: Gefa Eftir fyrir Hryðjuverkum

Ákvörðun Bretlands að gefa upp umboðið, tilkynnt í febrúar 1947 og lokið 14. maí 1948, var knúin áfram af óþrjótandi þrýstingi síonistaofbeldis og víðtækari takmörkunum. Eftir síðari heimsstyrjöldina stóð Bretland frammi fyrir 3 milljarða punda skuldum og reið á lán frá Bandaríkjunum. Að viðhalda 100.000 hermönnum í Palestínu, sem kostaði milljónir árlega, var óviðráðanlegt innan um innlendar kröfur um endurreisn. Bresk almenningsskoðun, þreytt af stríði og fórnarlömbum, snerist gegn umboðinu, með fjölmiðlum sem lýstu Palestínu sem botnlausu fenni. Þrýstingur Bandaríkjanna um að taka við 100.000 gyðingaflóttamönnum og stuðningur Sovétríkjanna við skiptingu veikti enn frekar stöðu Bretlands.

Ofbeldi Irgun og Lehi, sérstaklega áberandi atvik eins og sprenging King David hótelsins og málið með liðþjálfana, drógu úr baráttumóti breskra hermanna og rufu pólitískan vilja. Þessi hryðjuverk, með því að skapa óreiðu og ótta, stuðluðu beint að vanmætti Bretlands til að stjórna. Með því að vísa málinu til Sameinuðu Þjóðanna viðurkenndi Bretland að það gat hvorki stjórnað ofbeldinu né sætt ósamrýmanlegar skyldur umboðsins, og gaf í raun undir síonistaöfgum á sama tíma og það brást við skyldu sinni til að vernda réttindi Palestínumanna.

Viðurkenning og Aðild að Sameinuðu Þjóðunum: Skilyrði og Eftirgjöf

Sameinuðu Þjóðirnar, sem arftaki Þjóðabandalagsins, tóku við spurningunni um Palestínu árið 1947. Svar þeirra mótaði ríkishöfðingja Ísraels og aðild, en ferlið var mjög undir áhrifum af ofbeldisfullum aðstæðum sem síonistahópar sköpuðu.

Skiptingaráætlun Sameinuðu Þjóðanna og Ríkishöfðingi Ísraels

Í nóvember 1947 samþykkti aðalfundur Sameinuðu Þjóðanna ályktun 181, sem lagði til að skipta Palestínu í gyðinga- (56%) og arabískt (43%) ríki, með Jerúsalem alþjóðavædda. Gyðingastofnunin samþykkti áætlunina, sá hana sem leið til ríkishöfðingja, á meðan arabískir leiðtogar höfnuðu henni, andmælandi hvaða gyðingaríki sem er. Þann 14. maí

1948, þegar umboðið lauk, lýsti Ísrael yfir sjálfstæði, vitnandi í ályktun 181. Arabísk-ísrælska stríðið sem fylgdi útvíkkaði yfirráðasvæði Ísraels í 78% af umboðs-Palestínu með vopnahléssamningum árið 1949, umfram úthlutun Sameinuðu þjóðanna.

Skilyrði fyrir Aðild að Sameinuðu þjóðunum

Ísrael náði aðild að Sameinuðu þjóðunum 11. maí 1949, í gegnum ályktun 273 (III), með 37 atkvæðum með, 12 á móti (aðallega arabísk ríki), og 9 hlutlausum. Aðgangur var háður:

- **Fylgni við Sáttmála Sameinuðu þjóðanna:** Ísrael hét að uppfylla meginreglur sáttmálans, þar á meðal friðsamlega lausn deilna og virðingu fyrir mannréttindum.
- **Ályktun 181 (Skiptingaráætlun):** Yfirlýsing Ísraels og yfirlýsingar Sameinuðu þjóðanna staðfestu samþykki á skiptingaráætluninni, þótt útvíkkuð landamæri þess væru þegjandi samþykkt sem stríðsveruleiki.
- **Ályktun 194 (Réttindi Flóttamanna):** Grein 11 kallaði eftir endurkomu palestínskra flóttamanna eða bætur. Ísrael lýsti vilja til að semja en andmælti stórfelldri endurkomu, vitnandi í öryggis- og lýðfræðilegar áhyggjur.
- **Skyldur um Mannréttindi:** Ísrael var vænst að hlíta vaxandi mannréttindareglum, þar á meðal mismununarleysi og réttindum minnihluta.

Ákvörðun Sameinuðu þjóðanna var mótuð af:

- **Síonistaofbeldi:** Morðið á sáttasemjara Sameinuðu þjóðanna, Folke Bernadotte, af Lehi árið 1948, andmælandi endurskoðaðri skiptingaráætlun hans, undirstrikaði höfnun róttæklinga á málamiðlunum. Þótt ríkisstjórn Ísraels fordæmdi athæfið, undirstrikaði það sprengifimt ástand.
- **Landpólitískur Stuðningur:** Bandaríkin og Sovétríkin studdu inngöngu Ísraels til að vega á móti áhrifum hvors annars og takast á við mannúðaráhyggjur eftir Helfararnar.
- **Raunsæi:** Sameinuðu þjóðirnar viðurkenndu de facto stjórn Ísraels yfir útvíkkuðu svæði, forgangsraða stöðugleika fram yfir stranga framfylgd landamæra ályktunar 181.

Með því að taka Ísrael inn, gáfu Sameinuðu þjóðirnar undir veruleikanum sem síonistahryðjuverk mótuðu, sem neyddu Bretland til að yfirgefa og sköpuðu fullgerða staðreynd með hernaðarlegum ávinningi. Skilyrðin, þótt formlega samþykkt af Ísraeli, voru lauslega framfylgt, sem leyfði Ísraeli að sneiða hjá fullri hlíðni.

Vanefndir Ísraels og Mannréttindabrot

Aðild Ísraels að Sameinuðu þjóðunum var byggð á skuldbindingum um ályktanir Sameinuðu þjóðanna og mannréttindi, en aðgerðir þess sýndu verulegar vanefndir, fylgt af landfræðilegri útrás og mannréttindabrotum.

Vanefndir á Skilyrðum Sameinuðu þjóðanna

1. Ályktun 181 (Skiptingaráætlun):

- Landamæri Ísraels árið 1949 náðu yfir 78% af umboðs-Palestínu, langt umfram 56% sem úthlutað var í ályktun 181. Svæði eins og vestur-Galílea og hlutar Negev voru innlimuð með sigri, án þess að arabískt ríki væri stofnað.
- Þessi mistök við að framfylgja skiptingaráætluninni að fullu ýttu undir kvartanir araba og veiktu ramma Sameinuðu Þjóðanna.

2. Ályktun 194 (Réttindi Flóttamanna):

- Ísrael lokaði á endurkomu um 700.000 palestínskra flóttamanna sem flosnaðir voru upp árið 1948, þrátt fyrir kallið í ályktun 194 um endurkomu eða bætur. Lög um fjarverandi eignir frá 1950 fluttu land flóttamanna í gyðinga eigu, forgangsraðaði lýðfræðilegri stjórn.
- Flóttamannavandinn varð hornsteinn arabísk-ísraelska deilunnar, með milljónir sem enn eru ríkisfangslausar í búðum í Jórdaníu, Líbanon og Sýrlandi.

3. Sáttmáli Sameinuðu Þjóðanna og Mannréttindi:

- Herstjórn Ísraels yfir arabíska minnihlutanum (1948–1966) takmarkaði borgaraleg frelsi, þar á meðal hreyfingar og pólitískt tjáningarfrelsi, brást gegn meginreglum um mismununarleysi. Mismunandi landlög og ójöfn úthlutun auðlinda jaðarsettu palestínska borgara.
- Þessar venjur festu kerfisbundinn ójöfnuð, í mótsögn við mannréttindaskuldbindingar sáttmála Sameinuðu Þjóðanna.

Landfræðileg Útrás

Metnaður Ísraels náði út fyrir vopnahlésslínur 1949:

- Árið 1956 hernam Ísrael Sínaí-skagann í Suez-kreppunni, dró sig til baka undir þrýstingi Sameinuðu Þjóðanna en sýndi útrásarhneigðir.
- Í Sex daga stríðinu 1967 hertók Ísrael Vesturbakkann, Gaza-ströndina, Austur-Jerúsalem og Golan-hæðir, hernám restina af 22% umboðs-Palestínu. Innlimun Austur-Jerúsalems og útvíkkun byggða braut á alþjóðalögum, þar á meðal fjórðu Genfarsamþykktina sem bannar flutning byggðamanna á hernumið land.
- Fram til 2025 búa yfir 700.000 ísraelskir byggðamenn á Vesturbakkanum og Austur-Jerúsalem, studdir af stefnum ríkisins, festu hernámið og flosnuðu Palestínumenn upp.

Mannréttindabrot

Aðgerðir Ísraels á hernumdu svæðunum fela í sér skjalfest mannréttindabrot:

- **Flutningur og Húsnæðiseyðing:** Þúsundir palestínskra heimila hafa verið eyðilögð til útvíkkunar byggða eða af refsiaðgerðum, brýtur á réttindum til húsnæðis og eigna.
- **Takmarkanir á Hreyfingu:** Eftirlitsstöðvar, Vesturbakkavörnin og lokun á Gaza takmarka hreyfanleika Palestínumanna, hafa áhrif á aðgang að vinnu, heilbrigðisþjónustu og menntun, brýtur á frelsi til hreyfingar.
- **Ofnotkun Valds og Handtökur:** Herferðir og stjórnsýsluhandtökur, oft án réttarhalda, hafa leitt til dauða borgara og handahófskenndra fangelsana, brýtur á réttarferli og rétt til lífs.

- **Kerfisbundin Mismunun:** Skýrslur lýsa stefnum Ísraels sem aðskilnaðarstefnu, vitnandi í aðskilnað, ójafnar réttindi og kerfisbundna mismunun gegn Palestínumönnum í Ísraeli og hernumdu svæðunum.

Þessi brot, knúin áfram af forgangsöröðun Ísraels á landfræðilegri stjórn og yfirburði gyðinga í lýðfræði, standa í sterkri andstöðu við skilyrði Sameinuðu Þjóðanna fyrir aðild þess, sérstaklega mannréttindi og skyldur gagnvart flóttamönnum.

Niðurstaða

Öfgasinnaðir sionistahópar eins og Irgun og Lehi, með hryðjuverkum – miðuðu á hernaðarflugvelli, borgaralega innviði, arabíska íbúa, breskar stöðvar erlendis og myrtu embættismenn eins og Moyne og Bernadotte – neyddu Bretland til að gefa upp umboðið yfir Palestínu. Þessar aðgerðir, nýttu veikleika Bretlands eftir stríð, gerðu stjórnarfar ófært, leiddu til inngrips Sameinuðu Þjóðanna. Sameinuðu Þjóðirnar lögðu til skiptingaráætlunina 1947 og tóku Ísrael inn sem aðildarríki árið 1949, skilyrt við að hlíta sáttmála Sameinuðu Þjóðanna, mannréttindum, ályktun 181 og réttindum flóttamanna. Með því að samþykkja ríkishöfðingja Ísraels þrátt fyrir útvíkkuð landamæri og takmarkaða hlíðni, gáfu Bretland og Sameinuðu Þjóðirnar undir veruleikanum sem sionistahryðjuverk mótuðu. Síðari vanefndir Ísraels – halda svæðum umfram skiptingaráætlunina, loka á endurkomu flóttamanna og fremja mannréttindabrot með hernámi og byggðum – veiktu skuldbindingar þess við Sameinuðu Þjóðirnar, viðhélt deilunni um Palestínu og skildi réttindi Palestínumanna óuppfyllt.